

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: راجر هریس
برگردان از: محمد سعادت مند
۲۸ اپریل ۲۰۲۱

امریکای لاتین و منطقه کارائیب در سال ۲۰۲۰، آیا چپ دوباره جان می‌گیرد؟

سال ۲۰۲۰ در حالی به پایان رسید که مبارزات استقلال طلبانه کشورهای امریکای لاتین و منطقه کارائیب در مقابله با سیاست‌های سلطه طلبانه ایالات متحده امریکا شاهد پیروزی‌های بزرگ مردمی این منطقه از جمله پیروزی مردم بولیوی بر ضد رژیم کودتائی، که در نوامبر سال ۲۰۱۹ بر سر کار آمده بود، و پیروزی مردم چیلی در همه پرسی قانون اساسی این کشور بود. مقاومت مردم ونزوئلا در برابر تحریم‌های کشنده ایالات متحده امریکا و مقابله کوبا و نیکاراگوئه با سیاست‌ها و اقدامات امریکا برای تغییر رژیم در آن کشورها نیز نشان از شروع دور تازه‌ای از گردش به چپ در این منطقه است.

در جریان مبارزه گسترده جهانی با همه‌گیری کووید-۱۹، تأثیر این بیماری بر اوضاع اقتصادی و اجتماعی کشورهای مختلف یکسان نبوده است که دلیل آن دقیقاً وجود سیستم‌های سیاسی اقتصادی متفاوت حاکم بر آن کشورها بوده است. تا زمان نگارش این مقاله، نرخ مرگومیر کووید-۱۹ در ونزوئلا، نیکاراگوئه و کوبا به ترتیب ۲۵،۳۵ و ۱۲ نفر در هر یک میلیون نفر جمعیت بوده است. در حالی که در پرو، برزیل، چیلی، کلمبیا، پاناما، هندوراس و گواتمالا، که تحت حاکمیت دولت‌های راست‌گرای نولیبرال هستند، این نرخ به ترتیب ۱۱۲۳، ۸۸۸، ۸۴۹، ۸۴۳، ۳۰۶ و ۲۶۳ نفر بوده

است. دلیل عمده پائین بودن نرخ مرگومیر در ونزوئلا، نیکاراگوا و کوبا وجود سیستم‌های بهداشتی و درمانی پیشرفته این کشورها و سیاست‌های رفاه اجتماعی آنهاست.^۲ کشورهای آند

ونزوئلا

ادامه مقاومت این کشور در برابر فشار حداکثری و مقابله با "جنگ ترکیبی" ایالات متحده، خود یک پیروزی به شمار می‌رود. "جنگ ترکیبی" اقدامات دیپلماتیک، تبلیغات رسانه‌ای، فشارهای مالی، تحریم‌های فلج‌کننده و فشار بر پول رایج ونزوئلا است، که به همان اندازه جنگ نظامی تلفات به بار می‌آورد. به گفته ویجی پرشاد، "مدیرمؤسسه پژوهشی سه قاره"، تاریخ‌دان و روزنامه‌نگار هندی "جنگ ترکیبی به مراتب ویران‌کننده‌تر و خونریزتر از بمباران‌های مستقیم است."

هم ترامپ و هم بایدن در سخنرانی‌های خود در جریان مبارزات انتخاباتی آمریکا، مسأله ونزوئلا را مورد توجه ویژه قرار داده و مشخصاً از تغییر رژیم این کشور یاد می‌کردند. هر دو کاندیدای رقیب در پی کسب آرای اقلیت مهاجر راست‌گرای ونزوئلایی در فلوریدا بودند، که دومین گروه بزرگ مهاجرین لاتین‌تبار در این ایالت شمرده می‌شوند. در سخنرانی سالانه دونالد ترامپ در کنگره آمریکا در فوریه ۲۰۲۰، خوان گویادو، رئیس‌جمهور خودخوانده ونزوئلا مورد حمایت ویژه قرار گرفت، که این تنها مسأله‌ای بود که جمهوری‌خواهان و دموکرات‌ها روی آن اتفاق نظر داشتند، اما این مسأله در خود ونزوئلا با استقبال چندانی روبرو نشد.

امریکا در ماه مارس به دروغ، نیکولاس مادورو رئیس‌جمهور ونزوئلا و سایر مقامات آن کشور را متهم کرد، که برای کسب میلیون‌ها دلار درآمد، دست به اقدامات تروریستی و قاچاق مواد مخدر می‌زنند. به همین بهانه و با ادعای مبارزه با قاچاق مواد مخدر، یک ناوچه نیروی دریایی خود را به سواحل ونزوئلا اعزام کرد. جالب است که بر اساس اطلاعات دولت آمریکا، مبدا این مواد و مسیرهای عبوری کشورهای دست‌نشانده خود آمریکا مثل کلمبیا و هندوراس هستند. در ماه مه سال ۲۰۲۰، مزدورانی که دو نفر از نیروهای کلاه سبز سابق آمریکا نیز در میان آنها بودند، به قصد ترور و کودتا و از طریق کلمبیا، به خاک ونزوئلا نفوذ کردند که همگی آنها دستگیر شدند.

در اثر تحریم‌های آمریکا، ظرفیت پالایشگاه‌های ونزوئلا به‌شدت کاهش یافته و کشور با کمبود شدید بنزین روبرو شده بود. در ماه مه، پنج کشتی نفتکش ایرانی حامل بنزین از سد محاصره آمریکا گذشتند و در سواحل آن کشور پهلو گرفتند. اما بعدها، آمریکایی‌ها کشتی‌های نفتکش را همچون دزدان دریایی در آب‌های بین‌المللی توقیف کردند و مانع رسیدن آنها به ونزوئلا شدند. کمبود سوخت تأثیر مخربی بر صنعت حمل و نقل، کشاورزی، تصفیه آب و تولید برق آن کشور بر جای گذاشته است.

در ماه ژوئن، چهار عضو آمریکایی "گروه حفاظت از سفارتخانه" که مدافع سفارتخانه ونزوئلا در واشنگتن بودند و از ورود سفیر گمارده شده از سوی خوان گویادو به سفارتخانه جلوگیری کرده بودند، در دادگاه فدرال تبرئه شدند و این پیروزی دیگری بود که نصیب طرفداران ونزوئلا شد. یکی از این چهار نفر به نام "کوین بروس زیس"، که رهبر یک جنبش مترقی در آمریکا نیز بود، در ماه سپتامبر به‌شکلی نامنتظره و مشکوک در خواب درگذشت.

در ماه اکتبر، ونزوئلا برای مقابله با تحریم‌های آمریکا، اقدامات بحث‌انگیزی چون تسهیل سرمایه‌گذاری بخش خصوصی را در پیش گرفت. از سوی دیگر کارزار بی‌وقفه آمریکا برای تغییر رژیم نیز اقدامات سوسیالیستی آن کشور را با مشکل جدی روبرو کرده است. به علت وابستگی شدید اقتصاد ونزوئلا به دلار و مشکلات انتقال ارز از خارج و

افزایش شدید نرخ مبادله دلار، تورم فزاینده‌ای پدیدار شد و در نتیجه بیشترین فشار به کارگران بخش عمومی و بخش غیررسمی اقتصاد تحمیل گردیده است.

به علت انتخاب نشدن کاندیداهای مورد حمایت امریکا در انتخابات مجلس، ترامپ دولت ونزوئلا را به تقلب در انتخابات متهم کرد. جالب اینکه انتخابات ریاست جمهوری خود امریکا نیز به همین علت از سوی ترامپ بزرگترین تقلب نامیده شد. دو گروه مخالف در برابر دولت چپ‌گرای ونزوئلا قرار داشتند. یکی جناح افراطی گوایدو که طبق دستور امریکا انتخابات مجلس را تحریم کرده بود و یک گروه میانه‌رو مخالف تحریم‌های امریکا که باب مذاکره با دولت را گشود، به این امید که امریکا دولت مادورو را به رسمیت بشناسد و تحریم‌ها برداشته شوند. اگرچه انتخابات با مشارکت پائین مردم (۳۱٪) برگزار شد، اما حزب سوسیالیست حاکم برنده انتخابات گردید.

گوایدو که به یک "استخوان در گلو" تبدیل شده، احتمالاً دیگر مورد توجه دولت جدید امریکا نخواهد بود. طبق گزارش خبرگزاری رویترز "انتظار می‌رود که بایدن با اهداف مشخص‌تری از سلاح تحریم علیه ونزوئلا همچنان استفاده کند."

کلمبیا

این کشور که اصلی‌ترین متحد امریکا در منطقه است و بیشترین کمک‌های نظامی امریکا در نیمکره غربی را دریافت می‌کند، بزرگ‌ترین مرکز قاچاق کوکانین در جهان است. وجود هفت پایگاه نظامی امریکا در کلمبیا، این کشور را به ستاد عملیات شبه‌نظامیان علیه ونزوئلا تبدیل کرده است. "ایوان دوکه"، رئیس‌جمهور کلمبیا، با نادیده گرفتن قرارداد با چریک‌های "فارک"، زمینه را برای اقدامات خشونت‌آمیز در کشور فراهم کرده است. در اعتراض به کشتار و خشونت راست‌گرایان، بومیان این کشور در اکتبر دست به تظاهرات گسترده‌ای در پایتخت زدند. به دنبال آن و به دعوت اتحادیه معلمان، اعتصابی سراسری کشور را فرا گرفت. کشته شدن هر روزه فعالان اجتماعی، کلمبیا را به خطرناک‌ترین کشور برای فعالان اجتماعی تبدیل کرده است. با نزدیک شدن به انتخابات ریاست‌جمهوری در سال ۲۰۲۲، انتظار می‌رود که جنبش‌های مردمی شاهد اوج‌گیری تازه‌ای باشند.

اکوادور

با سوء مدیریت "لنین مورنو"، رئیس‌جمهور اکوادور در مقابله با شیوع کرونا، کشور شاهد رها شدن اجساد بسیاری از فوت‌شدگان در خیابان‌ها بود و رتبه اول بدنامی جهانی را نصیب خود کرد. مورنو که زمانی معاون رئیس‌جمهور چپ‌گرای پیشین "رافائل کورئا" بود، پس از انتخاب شدن به ریاست جمهوری در سال ۲۰۱۷ به شدت به سمت راست گرائید و سیاست‌های ضدامپریالیستی رئیس‌جمهور پیشین را به‌طور کلی کنار گذاشت. مورنو علاوه بر پیگرد همکاران سابق خود، با خصوصی‌سازی شرکت‌های دولتی (نفت و برق)، فقر را در کشور توسعه داده است. محبوبیت او به ۸ درصد سقوط کرده و دولت او با رسوایی‌های فساد روبروست که اعتراضات مردمی به سیاست‌های نئولیبرالی را در پی داشته است. انتخابات ریاست جمهوری اکوادور قرار است در ۷ فوریه ۲۰۲۱ برگزار شود. در نظرسنجی‌های انجام شده "آندرس آرانوس"، کاندیدای نیروهای مترقی چپ‌گرا، پیش‌تاز است و امکان پیروزی او بالاست.

پرو

کشیده شدن بحران‌های قبلی به سال ۲۰۲۰ موجب گردید که "مارتین ویسکارا"، که در سال ۲۰۱۸ جانشین رئیس‌جمهور فاسد قبلی شده بود، خود به علت فساد برکنار شود و "مانوئل مرینو" به‌جای او گمارده شود که او هم در

کمتر از یک هفته کنار گذاشته شد و "فرانسیسکو ساگاستی" جانشین وی گردید. کرونا در پرو بیداد می‌کند، چرا که بودجه خدمات بهداشتی و درمانی پائین و تنها نصف مبلغ توصیه شده سازمان بهداشت جهانی است. در همین حال جوانان به تظاهرات خیابانی دست زده و خواستار قانون اساسی جدیدی شدند. امید می‌رود خانم "ورونیکا مینوزا" کاندیدای چپ‌گرا در انتخابات ریاست جمهوری آوریل ۲۰۲۱ به پیروزی برسد.

بولیوی

اوو مورالس، کمتر از یک سال پس از کودتای مورد حمایت امریکا که او را مجبور به ترک کشور کرده بود، به بولیوی بازگشت. مورالس، که در انتخابات اکتبر ۲۰۱۹ پیروز شده بود، از سوی "سازمان کشورهای امریکائی" به همراه امریکا و نیروهای راست افراطی بولیوی متهم به تقلب در انتخابات شد. اگرچه سالم بودن انتخابات مورد تأیید ناظران بین‌المللی بود، اما ادعا و دخالت "سازمان کشورهای امریکائی" تنها مشروعیت بخشیدن به کودتائی بود که موجب استعفای مورالس و گماردن سناتور "جنین آنز" به عنوان رئیس‌جمهور موقت شد. آنز دست به کشتار زد و به سرکوب بومیان بولیوی و فعالان حزب مورالس یعنی "جنبش به سوی سوسیالیسم" پرداخت. مقاومت قهرمانانه مردم با سازماندهی از سوی جنبش‌های اجتماعی، اتحادیه‌ها و "جنبش به سوی سوسیالیسم"، آنز را مجبور به برگزاری انتخابات ریاست‌جمهوری کرد، اگرچه او سه بار این انتخابات را به تعویق انداخت.

"لویس آرسه" کاندیدای "جنبش به سوی سوسیالیسم" در انتخابات ریاست جمهوری ۱۸ اکتبر با کسب ۵۵ درصد آرا به پیروزی چشمگیری دست یافت. دولت جدید به سازمان‌های منطقه‌ای UNASUR، CELAC، ALBA، که هوگو چاوز بنیان‌گذار آنها بود^۳، بازگشت. بولیوی پس از کودتای ۲۰۱۹ از این سازمان‌ها خارج شده بود و پاداش آن نیز یک وام ۳۰۰ میلیون دلاری بود که از صندوق بین‌المللی پول دریافت کرده بود. پایان سال ۲۰۲۰ مصادف بود با رأی دادگاه قانون اساسی به نفع قانون ازدواج همجنس‌ها که برای اولین بار ازدواج همجنس‌ها را در بولیوی قانونی کرد. کشور‌های منطقه مخروط جنوبی^۴

برزیل

"ژانیر بولسونارو" در دومین سال ریاست‌جمهوری خود به همان سیاست‌های سال قبل یعنی نابودی خدمات رفاه اجتماعی و حمایت از شرکت‌های چندملیتی ادامه داد، در حالی‌که جنگل‌های آمازون در آتش می‌سوخندند و تظاهرات اعتراضی مردم ادامه داشت. نظر غیرعلمی بولسونارو مبنی بر "ایمنی گله‌ای" در رابطه بیماری کرونا منجر به مرگ‌ومیر فزاینده به‌ویژه در میان بومیان برزیل گردید.

چیلی

چیلی در بیشتر طول سال ۲۰۲۰، شاهد تظاهرات مردمی علیه "سباستین پینئرا"، رئیس‌جمهور آن کشور بود. پینرا ثروتمندترین فرد کشور نیز به شمار می‌رود. سیاستمداران راست‌گرا بالاخره مجبور شدند که به برگزاری همه‌پرسی در ۲۳ اکتبر تن بدهند. یک هفته قبل از رأی‌گیری، تظاهرات گسترده‌ای علیه سیاست‌های نئولیبرالی برپا بود. در این همه‌پرسی ۷۸ درصد رأی دهندگان به پیش‌نویس قانون اساسی جدید رأی دادند که جایگزین قانون اساسی تحمیلی دوران دیکتاتوری پینوشه خواهد شد. انتخابات مجلس قانون‌گذاری در آوریل و انتخابات ریاست‌جمهوری در نوامبر ۲۰۲۱ برگزار خواهد شد. در حال حاضر، "ادواردو آرتس" کاندیدای چپ‌گرا در نظر سنجی‌ها پیشتاز است.

ارجنتاین

رئیس‌جمهور "آلبرتو فرناندز" و معاون او "کریستینا فرناندز" پس از 4 سال حاکمیت راست‌گرایان، به آرامی در حال احیای ارجنتاین می‌باشند. در 17 اکتبر، جمعیت بزرگی از مردم، روز وفاداری پرونیستی را جشن گرفتند و حمایت خود را از دولت چپ میانه اعلام کردند. "امیلیو پرسیکو"، دبیرکل یک جنبش پرونیست می‌گوید که جنبش آنها انقلابی است زیرا "قدرت را به آنهایی می‌دهد که هیچگاه در قدرت نبوده‌اند و کارگران را وارد عرصه سیاست می‌کند".

کشورهای منطقه کارائیب

کوبا

بریگاد پزشکی "هنری ریو"، به‌خاطر ارائه خدمات پزشکی مقابله با کرونا در کشورهای مختلف جهان نامزد دریافت جایزه صلح نوبل گردیده است. کوبا همچنین در حال ساخت واکسن کووید-۱۹ برای توزیع آن در کشورهای نیازمند است و همه این‌ها در حالی انجام می‌شود که این کشور با تحریم‌های شدید آمریکا روبروست. ترامپ که همیشه از دخالت خارجی در امور داخلی آمریکا شاکی بود، از طریق "اداره توسعه بین‌المللی آمریکا" (USAID) و "موقوفه ملی برای دموکراسی" (National Endowment for Democracy)، 54 گروه برانداز را برای تغییر رژیم در کوبا تأمین مالی کرده است. شیوع کرونا و تشدید تحریم‌های آمریکا، که اقتصاد کشور را شدیداً تحت فشار قرار داده است، کوبا را مجبور به تعدیل‌های اقتصادی عمل‌گرایانه کرده است.

پورتوریکو

در اولین جنگ امپریالیستی بین آمریکا و اسپانیا در سال 1898، پورتوریکو غنیمتی بود که نصیب آمریکا شد و امروزه یکی از محدود مستعمره‌های باقیمانده جهان است. فروختن رادیو تلسکوپ غول‌پیکر رصدخانه "آرسیبو" که زمانی بزرگ‌ترین تلسکوپ جهان و از افتخارات آمریکا بود، نمونه بی‌توجهی آمریکا به پورتوریکو است. نزدیک به 60 درصد کودکان این جزیره در فقر به سر می‌برند.

هائیتی

این کشور تقریباً همیشه شاهد اعتراضات مردمی علیه "ژوئل موئیز" رئیس‌جمهور مورد حمایت آمریکا است که پس از ابطال انتخابات این کشور به این سمت گمارده شده است. سرکوب خشونت‌آمیز و شدید مردم عمدتاً از سوی مطبوعات غربی نادیده گرفته می‌شود.

امریکای مرکزی و مکسیکو

امریکای مرکزی علاوه بر شیوع بیماری کرونا، در ماه اکتبر با دو طوفان ویرانگر که با فاصله ۱۰ روز این منطقه را درنوردید نیز روبرو گردید. با وخیم‌تر شدن اوضاع، مهاجران زیادی به خصوص از کشورهای دست‌نشانده آمریکا مثل السالوادور، هندوراس و گواتمالا به سوی آمریکا سرازیر شدند. بر اساس گزارش سازمان‌های حقوق بشری،

مهاجران و پناجویانی که توسط امریکا بازگردانده شده بودند، در مسیر برگشت با فجایعی چون قتل و تجاوز و شکنجه مواجه می‌گردیدند.

السالوادور

"نجیب ابوکیله"، رئیس‌جمهور این کشور در 9 فوریه با هدف وادار کردن نمایندگان به تصویب یک قانون امنیتی، نیروی نظامی به مجلس اعزام کرد. ابوکیله که قبلاً با جبهه چپ فارابوندومارتی همکاری داشته و حالا به راست گرانیده، با اعزام نیروی نظامی به مرز با هندوراس آن کشور را تحت فشار گذاشته تا به "گروه لیما"، که یک سازمان تحت حمایت امریکا و ضد ونزوئلا است، بپیوندد.

گواتمالا

پس از آنکه نمایندگان مجلس، قانونی در حمایت از شرکت‌های چند ملیتی و کاهش بودجه رفاه اجتماعی به تصویب رساندند، مردم خشمگین در ۲۱ نوامبر ساختمان کنگره گواتمالا را به آتش کشیدند و به دنبال آن در یک اعتصاب سراسری خواستار استعفای "آلخاندرو جیاماتی"، رئیس‌جمهور راست‌گرای آن کشور شدند. جیاماتی قبلاً رئیس سازمان زندان‌های گواتمالا بوده است.

هندوراس

یازده سال پس از کودتای مورد حمایت امریکا و سرنگون کردن رئیس‌جمهور منتخب مردم "مانوئل زلایا"، امروزه هندوراس کشوری است که "خون اورلاندو هرناندز"، رئیس‌جمهور آن یک قاچاقچی شناخته شده مواد مخدر است. عامل ترور "برتاکا ساسیریس"، کنش‌گر بومی محیط‌زیست هنوز آزاد است و قاتلان زنان و مردان آفریقائی‌تبار از پیگرد قانونی مصون هستند. به‌علاوه اقدامات نا کارآمد دولت، در مقابله با شیوع کرونا و طوفان، کشور را متحمل خسارات و تلفات سنگینی کرده است.

کستاریکا

کارگران این کشور در اعتراض به سیاست‌های نولیبرالی دست به اعتصاب سراسری یک‌هفته‌ای در ماه اکتبر زدند. رئیس‌جمهور "کارلوس آلوارادو" با نادیده گرفتن خواست اعتصابیون و از سرگیری مذاکرات با صندوق بین‌المللی پول تظاهرات بیشتری را برانگیخت. افزایش شدید مالیات، کاهش خدمات عمومی و خصوصی‌سازی‌ها موجب شورش‌هایی شد که فضای سیاسی این "سونیس امریکای مرکزی" را به کلی تغییر داد.

نیکاراگوئه

در دوران حاکمیت دولت ساندنیست‌ها به ریاست "دانیل اورتگا"، نیکاراگوئه شاهد دستاوردهای بزرگی چون کاهش فقر، ریشه‌کنی بیسوادی، داشتن بالاترین نرخ رشد اقتصادی منطقه در یک دهه گذشته، و تأمین آموزش رایگان بوده است. در این کشور سهم انرژی‌های تجدیدپذیر در ترکیب ماتریکس انرژی به 77 درصد افزایش یافته است. از لحاظ برابری جنسیتی، نیکاراگوئه از رتبه ۹۰ جهانی به رتبه ۵ صعود کرده است.

"خطر الگو قرار گرفتن" نیکاراگوئه، موجب شده که امریکا به تلاش‌های خود برای منزوی کردن این کشور و تغییر رژیم آن شدت بخشد. برخی رسانه‌های امریکایی از جمله شبکه PBS و REVEAL، با هدف اعمال فشار اقتصادی بیشتر بر نیکاراگوئه، گزارشات مغرضانه‌ای را منتشر کردند تا واردات گوشت گاو از این کشور تحریم شود. وقتی نادرستی این ادعاها روشن شد، اتهام‌زنندگان ریاکارانه مدعی شدند "اقدامات آنها منجر به اصلاح رفتار دولت نیکاراگوئه شده است!" وزارت امور خارجه امریکا انتخابات ریاست‌جمهوری آتی نیکاراگوئه در نوامبر ۲۰۲۱ را پیشاپیش تقلبی خوانده است! پس از ونزوئلا و کوبا، نیکاراگوئه با شدیدترین تحریم‌های امریکا روبرو است.

مکسیکو

این کشور که دارای دومین اقتصاد بزرگ امریکای لاتین و یازدهمین اقتصاد بزرگ جهان است، از بزرگ‌ترین طرف‌های تجاری امریکا می‌باشد. بعد از چندین دهه حاکمیت راست‌گراها، دو سال پیش در انتخابات ریاست‌جمهوری، "آندرس مانوئل لوپز اوبرادور" و حزب متمایل به چپ او به پیروزی رسیدند.

مکسیکو حدود یک سال پیش زمانی که جان "اوو مورالس" رئیس‌جمهور مستعفی بولیوی از سوی کودتاگران راست‌گرا در خطر بود، او را با یک هواپیمای دولتی مکسیکو از بولیوی خارج کرد، بعلاوه در سفارت خود در لاپاز به سایر مقامات برکنار شده بولیویایی پناهندگی داد. مکسیکو برای تحریم‌های امریکا علیه ونزوئلا ارزشی قائل نیست. رئیس‌جمهور مکسیکو اخیراً خواستار آزادی "جولیان آسانز"، بنیانگذار ویکی‌لیکس، شده است.

اوبرادور برای مقابله با شیوع کرونا تصمیم گرفت کارخانه‌های این کشور به استثنای تأمین‌کنندگان خدمات عمومی را تعطیل کند. در کارخانه‌هایی که از دستور تعطیلی سرپیچی کردند کارگران دست به اعتصاب زدند. به علاوه امریکا کارخانه‌های مرزی مکسیکو را، که کالاهای ارزان برای ارتش امریکا تولید می‌کردند، تحت فشار گذاشته بود تا بازگشایی کنند.

به علت بالا بودن آمار ابتلا به کوید-۱۹، رئیس‌جمهور مورد انتقاد شدید قرار دارد و برخی اعتقاد دارند که او بسیار ضعیف و کند عمل کرده است. ابرادور همچنین با اعتراضات ائتلاف راست افراطی "فرنا" (FRENA) روبرو است که او را "دیکتاتور بولیواری" می‌نامند و با تمام نیرو برای استعفای او فشار می‌آورند.

رئیس‌جمهور مکسیکو در ماه جولای برای یک دیدار رسمی به واشنگتن رفت. مکسیکو از سوی ترامپ تحت فشار قرار گرفت که اگر مانع عبور پناهجویان به امریکا نشود، با تعرفه‌های تجاری بالا مواجه خواهد شد.

"پورفیریو دیاز"، رئیس‌جمهور مکسیکو طی سال‌های ۱۸۷۶ تا ۱۹۱۱ زمانی گفته بود "مکسیکو بیچاره به همان اندازه که از خدا دور است به امریکا نزدیک است."

کارزار سال ۲۰۲۱

درخواست گوترش دبیرکل سازمان ملل متحد، که برای مقابله با ویروس کشنده کرونا، خواستار "آتش‌بس جهانی" شده بود، از سوی امریکا نادیده گرفته شده است. در عین حال ۳۰ کشور جهان از جمله ونزوئلا، نیکاراگوئه و کوبا از تحریم‌های امریکا و "جنگ ترکیبی" به شدت رنج می‌برند. این اقدامات یک‌جانبه قهری که زندگی یک سوم بشریت را تحت تاثیر قرار داده، مغایر با منشور سازمان ملل متحد است. سیمون بولیوار رهبر جنگ‌های استقلال امریکای لاتین

در سال ۱۸۲۹ گفته بود "ظاهراً امریکا به نام آزادی، چیری جز فقر و بدبختی برای قاره امریکا به ارمغان نخواهد آورد."

توضیحات

۱. راجر هریس، عضو هیأت مدیره یک سازمان حقوق بشری ضدامپریالیست به نام "گروه ویژه مطالعات امریکا" است.

۲. کشورهای آند به هفت کشور امریکای جنوبی شامل ونزوئلا، کلمبیا، اکوادور، پرو، بولیوی، چیلی و ارجنتاین گفته می‌شود که در امتداد رشته کوه آند واقع شده‌اند و بخشی از مساحت این کشورها در محدوده رشته کوه آند قرار دارد.

۳. ALBA – ، اتحادیه‌ای است از کشورهای امریکای لاتین و دریای کارائیب که با هدف همبستگی در زمینه‌های اقتصادی، اجتماعی و سیاسی به عضویت این اتحادیه درآمده‌اند. ۱۰ عضو فعلی آن عبارت‌اند از آنتیگوا و باربادوس، بولیوی، دومینیک، سنت‌کیتز، سنت‌لوسیا، سنت‌وینسن، کوبا، گرانادا، نیکاراگوئه و ونزوئلا.

CELAC-اتحادیه‌ای با اهداف همکاری‌های منطقه‌ای که ۳۲ کشور امریکای لاتین و دریای کارائیب در آن عضو هستند. این اتحادیه در سال ۲۰۱۰ به منظور مقابله با "سازمان‌های امریکائی" تشکیل شده بود. "سازمان کشورهای امریکائی" در سال ۱۹۴۸ توسط امریکا و با هدف "جلوگیری از کمونیسم و نفوذ شوروی" در منطقه بنیان گذاشته شد.

– UNASUR این اتحادیه که به "اتحادیه کشورهای امریکای جنوبی" نیز شهرت دارد، در سال ۲۰۱۱ با عضویت ۱۲ کشور امریکای جنوبی تشکیل شد. در سال‌های ۲۰۱۸ و ۲۰۱۹ این ادعا طرح شد که هوگو چاوز این اتحادیه را در مقابل سازمان‌های منطقه‌ای موجود تشکیل داده است، به‌علاوه رهبری این اتحادیه نیز دچار بحران شد. در نتیجه، ۶ کشور عضویت خود را به‌حالت تعلیق درآوردند و دو کشور دیگر از آن خارج شدند. در حال حاضر ۴ عضو فعال در این اتحادیه حضور دارند که عبارتند از بولیوی، سورینام، گویان و ونزوئلا.

۴. منطقه مخروط جنوبی اصطلاحی است که به منطقه‌ای جغرافیائی در جنوب امریکای جنوبی گفته می‌شود که شامل همه سطح کشورهای ارجنتاین، چیلی و اروگوئه است. گاه پاراگوئه و بخش جنوبی برزیل را نیز جزئی از این منطقه به‌شمار می‌آورند.

(دانش و امید، شماره ۴، اسفند ۱۳۹۹)

منبع:

Latin America & Caribbean End of Year Review

TFA Board Member Roger Harris provides a wealth of research sources in this analysis..... 2020 Latin America and the Caribbean in Review: The Pink Tide May Rise Again By Roger D. Harris The balance between the US drive to dominate Latin America and the Caribbean and its counterpart, the Bolivarian cause of regional independence and ... [Continue reading](#) Latin America & Caribbean End of Year Review

Task Force Americas